

Milada

Bárka mi byla představit toho svého nového chlapce, vizuálně mi trochu připomíná Jiřího, ale když se nad tím zamyslím, bude to spíš proto, že mi Jiří tak chybí, a vidím ho v každém, než že by to byla pravda. Ale hned po prvním setkání můžu říct, že povahově je to Jiřího opak. Je to sobec a očividně mu dělá dobře, když k němu žena vzhlíží. Já mám ráda, když u mě má muž autoritu, ale nesmí si ji vynucovat násilím. Václavovi chybí to, co mě na Jiřím kdysi upoutalo. Je asi směšné to tak říct, ale je to něco, co se vidí hlavně v psích očích. Taková oddanost a čistota, pocit, že ten tvor by vám nikdy v životě ničím neublížil. I když jsem věděla, že v životě mohu prožít mnohem vášnivější vztah s emocemi, co se mnou budou házet ode zdi ke zdi, vždy jsem byla Jiřímu věrná. Jako bych mu to nějak dlužila, ačkoliv nebylo za co. Ale to, co z něj vyzařovalo, to člověka přimělo slíbit si, že tu pro něj vždy bude. Že takový jako on si nic menšího nezaslouží.

Bárka ale vypadá šťastně, tak jí to přece nebudu kazit. Nebudu si utvářet názor po jednom kafi, kdybych jí to řekla, určitě by se na mě naštvala. Můžu si o sobě myslet, že mám odhad na lidi, ale kdybych přišla s tím, že se mi nelíbí něco na jeho očích, tak by se mi akorát vysmála,

protože bych zněla jako blázen, a ještě by mi vyčetla, že nevěřím v její schopnost člověka prokouknout.

Nebudu říkat nic, konečně to zas vypadá, že žije naplno. Sice je to asi hlavně kvůli tomu klukovi a to je trochu cesta do pekel, ale musí si na to všechno přijít sama. Zdělila po svých rodičích naštěstí ty lepší vlastnosti, je upřímná a chytrá. Byla bych raději, kdyby byla trochu víc společenská, ale přeucený introvert je něco jako přeucený levák. Občas mě jen trochu trápí, že na mně hodně visí, a já tu nebudu navždy. A až odejdu já, nezbude jí nikdo. Její otec zmizel bůhví kam chvíli po jejím narození, byl to srab. Toho jsem mimochodem odhadla na první pohled, když ho Jana přivedla domů. Jenže moje námitky vůči němu akorát zhoršily už tak zoufalý vztah mezi námi dvěma, přestala se se mnou v podstatě na dva roky úplně bavit a objevila se až měsíc před porodem. Petr byl takový ten klasický maminčin mazánek. Bydlel se svojí matkou, nepracoval, nestudoval a pořád fňukal, že si nemůže najít práci, a přitom ani žádnou nehledal. A to měl pro to nejlepší podmínky, bylo těsně po revoluci a možné bylo absolutně všechno. Jemu ale přišlo lepší žít v 2 + 1 s matkou – zdravotní sestrou – a nechat se v devětadvaceti letech opečovávat jak miminko. Takové vztahy matek se syny mi vždycky naháněly husí kůži. Ona ho navíc měla pořád tendenci hájit, Peťánek, jedináček, mumínek, přece nehrábne na práci, nikdo to po něm ani nechce, ještě by se mu udělal mozol a na to by mohl umřít, ona to vídá v nemocnici dnes a denně, jak člověk přijde s nějakou banalitou a večer ho vezou

na pitevnu. Po narození Bárky se s Janou konečně sestěhovali k sobě, respektive on k ní do bytu, a vypadalo to, že se aspoň bude starat o malou. Ale nestalo se, prostě zpanikařil, náhlá odpovědnost a noční brek a unavená Jana na něj byly moc velká změna oproti mama hotelu, a prostě se jednoho dne sebral a odešel. Nejsměšnější na tom je, že se pak se svojí matkou oba přestěhovali někam na druhý konec republiky a ani jeden už o sobě nikdy nedal vědět. Jana ho ještě dlouho po jeho zmizení hájila, asi nějak vnitřně doufala a čekala, že jednoho dne se objeví u ní s kyticí růží, značkovou postýlkou a letenkou na Bahamy. To se nestalo, a moje dcera si proto našla lepšího kamaráda. O tom asi až jindy.

Je stejně zvláštní, co všechno jsme my ženy schopné těm chlapům obětovat. A vlastně to ani není oběť, spíš se jen přizpůsobujeme tomu, o čem si myslíme, že se jim líbí. Můžeme stokrát tvrdit, jak jsme samy sebou, ale ruku na srdce – mám už tolik zkušeností, viděla jsem svoje kamarádky, jak zahodily všechno jen pro to, aby se z nich staly dokonalé manželky, a aby hlavně byl Pepíček/Vojtíšek/František/Milošek spokojený. Žily život, jako by nikdy neměl skončit. Ztratily se v každodennosti a získaly pocit, že je v pořádku, když budou věčně unavené hledět do budoucnosti, k momentu „až“. Až se dodělá tohle, vydělá na tohle, tohle dítě vyrostne a v téhle práci dostanem přidáno. Kéž by tehdy věděly, že to „až“ nebude nikdy. Že jednou ucítí, jak to všechno pomalu končí. A pak si uvědomí, že už nebude nic, ani ta příští neděle, na kterou si naplánovaly, že si konečně odfrknou a hodí

nohy na stůl. Já nejsem žádná feministka, na mě jsou tyhle ženské moc uřvané a otravné. Jen si myslím, že se spousta mých vrstevnic zbytečně obětovala, aniž by o to vlastně ti jejich Pepíčci a Milošci stáli. Musím si o tomhle někdy promluvit s Bárkou, ale vlastně se bojím, že jsem stejná jako ty, o kterých mluvím. Taky odkládám důležité na později a to zásadní mi uniká. Co když jsem udělala chybu? Co když je moje vina, že si přivedla domů kluka s divnýma očima a pořád chce krájet chleba na ovečky? Co když kvůli mně skončí v padesáti sama, s haldou koček, předplatným *TV magazínu* a trvalou na hlavě? Jenže já jsem jí jiný příklad ani dát neuměla.

„Bárko, víš, že nemám ráda, když kouříš,“ říkala jsem jí tuhle.

„Ale babi, vždyť tys taky kouřila v mém věku. Každěj kouří, pak každěj přestane, když dostane rozum... nebo bronchitidu,“ plácla ironicky jako vždy, když jsem začala být ustaraná.

„Máš pravdu,“ přikývla jsem a zapálila si s ní jednu svoji sváteční slimku. A žádný až.